

Peter Ravn: Jeg vil gerne til indledning sige den højtærede socialminister tak for dette lovforslag om ydelse af ekstraordinær hjælp til langvarigt arbejdsløse.

Igennem de senere år har vi hver vinter gennemført en særlig hjælp til de langvarigt ledige. Denne hjælp har haft forskellige former og forskellige navne, men den er altid givet ud fra en erkendelse af, at når folk har været arbejdsløse i lang tid, er deres reserver udtømte, og så trænger de til en håndsrækning. Dette lovforslag er udtryk for den samme tankegang. Det giver arbejdsløhedskasserne mulighed for at udbetale en ekstraordinær hjælp på 125 kr. til forsørgere og 85 kr. til ikke-forsørgere, når de i tiden fra 1. oktober 1958 til 31. marts 1959 er afkontrolleret som ledige i mindst 90 dage.

Det er rigtigt, som den højtærede socialminister gør opmærksom på i sin fremsættelsestale, at vi kan glæde os over, at arbejdsløhedstallet er betydelig mindre, end det plejer at være på denne årstid; men for den enkelte, der har en lang ledighedsperiode bag sig, er vanskelighederne jo lige store, hvad enten han deler skæbne med mange eller kun få. Derfor er en forholdsvis lav ledighed ikke nogen begrundelse for, at hjælpen ikke skal udbetales. Men for arbejdsløhedskasserne betyder den lave ledighed selvfølgelig, at det beløb, der skal anvendes, bliver betydelig mindre, end det ville have været, hvis vi havde haft et højt arbejdsløshedstal.

Den højtærede socialminister gør ligeledes opmærksom på, at ydelserne til arbejdsløse er blevet forringet både i forhold til arbejdslønnen og i forhold til andre sociale ydelser. Socialministeriets statsvidenskabelige konsulent har foretaget en undersøgelse af de forskellige sociale ydelser og arbejdslønnen for ufaglærte i København for 25 år siden ved socialreformens gennemførelse og indtil i dag. Resultatet af denne undersøgelse er offentliggjort i Socialt Tidsskrift i september i fjor under titlen „Sammenligning af størrelsen af forskellige sociale ydelser“.

Konklusionen af denne undersøgelse er, at de kortvarige ydelser, måske bortset fra dagpenge efter ulykkesforsikringsloven, er steget mindre end den langvarige hjælp, og at netop arbejdsløhedsunderstøttelsen — altså set i forhold til arbejdslønnen —

er steget mindst i hele denne 25-årige periode.

Jeg hilser derfor også med tilfredshed, at den højtærede socialminister nu vil tage hele dette forhold op til undersøgelse med henblik på eventuel ændring i vor arbejdsløshedsgovgivning. Jeg håber, at de forhandlinger, der nu er indledt med arbejdsdirektoratet og med arbejdsløhedskassernes samvirke, kan afsluttes, så vi i næste folketingsamling kan nå frem til en ny og bedre arbejdsløhedskasselovgivning end den, vi har i dag. Det bør herunder sikkert også overvejes, om disse særlige engangsydelser ikke burde indregnes i dagpengesatserne eller gives som et særligt tillæg til disse. Det er en ting, som flere arbejdsløhedskasser har peget på i udtalelser fra deres delegeretmøder.

Der kunne siges en hel del mere om dette lovforslag, bl. a. om det ikke ville være rimeligt, at staten yder refusion til denne ekstraordinære hjælp efter de regler, der er fastsat i arbejdsløhedsloven. Jeg skal imidlertid ikke rejse nogen debat om dette spørgsmål. Jeg håber blot, at det ikke indebærer konsekvenser for fremtiden, men at samfundet fortsat vil vedstå sine forpligtelser over for de arbejdsløse og over for kasserne. Det er imidlertid nu af afgørende betydning, at hjælpen ydes hurtigt, og på mit partis vegne kan jeg tilsige hurtig og velvillig behandling.

For også at sikre denne hurtige behandling henstiller jeg til kommunisterne, at de trækker deres lovforslag tilbage.

Lorentzen: Da jeg læste dette lovforslag igennem, og særlig da jeg så bemærkningerne til lovforslaget, sagde jeg til mig selv: det lyder næsten alt for gunstigt, at staten ikke skal yde arbejdsløhedskasserne refusion for den ekstraordinære hjælp. Vi har jo gennem mange år næsten hvert år kæmpet imod, at staten hidtil har skullet betale mindst 75 pct. i refusion af den brændselshjælp, der er ydet til langvarigt arbejdsløse. I øjeblikket ydes denne hjælp efter 40 dage, efter dette lovforslag bliver det efter 90 dage, og beløbene kender vi jo også. Men jeg kunne måske i denne forbindelse stille det spørgsmål: hvis nu en familieforsørger har gået 40 dage arbejdsløs og har fået de 85 kr., skal han så, hvis han også har gået